

מסורת הש"ס
עם חוספות
(א) קימן פרק א מ"ד,
(ב) בריכות בת יומא נח.
(ג) [מזר כו: א] (ד) דף דף גו,
(ד) שבת דף ל"ד. (ה) דף
לו: ד"ה לא, (ו) [גיטין ד'
כ"ה, א] ע"י חסד יומא דף
גו. ס"ד"ה דברי ר"מ מש"כ
על הסוגיא כאן, (ח) [סע,
(ט) [ג"ה הסת].

ליקוטי רש"י
[שייך לדף לו:]

ובכר בא הכס. הא
לאמר רבי יהודה אם זה
הכס למדה וכו' דעל חסס
יכול להמנות בשכר זה
קודם צין השמעות
שסקינן אף זה אינו יודע
לאיזה רוח זה וקמ"ה
לאומר רוח שגז' לו יא"ה
ערובי קונה דאין קנייהו
על ידי צריכה אלא קנייה
ולאית ולמחר גלוי מילתא
עלמא הוא דלרוב
ששמע זה שהיה זו חסס
קנה ערובי ומלאטריין ר'
יומא לאוקמה בשכר זה
חסס ש"מ לית ליה צריכה
ואפי' בתומיין דרענן
[בבא לו: לח], מתמיין
כתי עסקיין שכר זה
חסס קודם קיין בערוב
אלו זה לא ידע לסיבן זה
ואין כחן כרין צריכה שכן
מתנה לדי שחכס זה
יהא ערובי קונה ואין
הדבר תלוי אלא [בגלויין]
מילתא כשדור למחר
שמתנה זה מנאל שקנה
ערובי המורטי וחילין קני
הדוקא יין מביין
הבוריין. בערוב שנת
צין השמעות כדמתי
במסופתא וקדש עליו
היה ואין לו מה לשמות
שנת ואין לו פנאי
לספירם [ב"ק סו: א] קודם
שגורו עליהם ואין לו
כלים להפריש לתוכן
תרומה ומעשרות ויבא
[ה: א] לאשמעינן בכותים
תשודין על התרומה ואין
עמי הארץ שהלוקה מימן
א"ל לספירם תרומה
גדולה כדמתן [פסוק דף
מת]. לפי שגלה יומא כחן
גדול ככל גדול יסאל
וראה שגז' און מפרישין אלא
תרומה גדולה בלגז אלמא
אחרונה לא תשד
ואשמעינן הא דלמתי
תשד אחרונה כדקמתי
שני לוגין שאני עמד
להפריש כו' ומשנה זו
קודם תקנה דמורו על יים
שכתי [חולין ד:].
[ע"כ שייך לדף לו:]

ומיח"ה. מעשר שני על
המעות דמה שיש צדו
לתקן יתקן וזוהיה מן
התערובת וכשהיה מן
על פירוש זה התרומה
ומעשר כשמתן אחריה
ולומר זה היה התרומה
והוא שמה מולין
[ימ"ט].

בכל מערבין פרק שלישי עירובין לו.

עין משפט
ג"ר מצודה
פ"א מ"י פ"ז מהל'
מעשר הלכה א' כמת'
עין קלה:
פ"ב ג' מ"י פ"ח מהל'
פסולי הנוקדשין
הלכה ח:

שני לוגין שאני עתיד להפריש. ואע"ג דע"ה לא נחשדו על תרומה גדולה כדלמתיין בסוטה (דף מ"ח). כותים אפילו תרומה גדולה אין מפרישין ואע"ג דצפרק שלשה שאלנו (ב"מ דף מ"ז): אמרינן דכותאי עשורי מעשרי כראוי דכתיב מזהר זהירי ה"מ לאכול לעמנו אבל למכור לאחריים לא מעשרי

לאכול דרשי לפני עור לא תתן מכסול^א אלא כפשטיה ואע"ג דאין תשודין על הגזל הכא לא תשיב ליה גזל דהוי ממון שאין לו מוצעין ועוד דכל זמן שלא הופרש אינו דומה שיהא גזל שעדיין לא נתמייץ לימן לכהן או ללוי ומדע דע"ה לא נחשדו על הגזל וחשידי על המעשרות ועוד דכתיב יהא דדרשינן צצא מליעא (דף פ"ח): עשר תעשר ואכלת ולא מוכר:

עשרה מעשר ראשון ותשעה מעשר שני. ואין דוקא עשרה ותשעה דלמחר שהסיר שני לוגין לתרומה גדולה פשו להו מלה נכי צ: **מיוחד**. פ"ה מחלל על מעות וזוהיה מיד בלא הפרשה ואינו נראה דאין יכול לחלל דוקא צסיפא דהך מתני' גבי דמאי קמתי

ומחלל על מעות משום דקצב לו מקום דהוי כמו הפרשה דקמתי חס מעשר שני צפופו או צרמו וצ"ש צין השמעות איירי דקמתי במסופתא^ב וקדש עליו היום ולכן דמאי יכול לקצוע עליו מקום דספק חשיכה מעשרין את הדמאי^א אלא ככותים דודאי לא מעשרי הוי דאי ולהכי לא קמתי גבי כותים מעשר שני צפופו או צרמו דקמתי על דמאי ולא קמתי נמי הכא ומחלל על מעות דקמתי גבי דמאי אלא ויחיל פירוש מתחיל^א או כמו שפי' רבינו חס דמחיל כמו מיהל צה"א פירוש מווג^ב כמו צפוף מהול צמיס (ישעיה א) ואחר השצת מפריש מעשר ראשון ושני דקמתי במסופתא עשרה הצפין אחריהן תשעה הצפין אחריהן דכיון שאין יכול לקצוע לו מקום אם היה שמה בלא הצפין אחריהן נמי קאמר רבה במסקנא דאית ליה צריה

לר"מ צריה ולר' יהודה נמי קאמר רבא ר"מ ור' יהודה כרז אפי' דלמחר גבי נתנו עד שלא חלקו מוקי רבא ר"מ ור' יהודה כרז אפי' דלמחר האמין^א מתנה יורשין ומתנה לקוחות אלמא מספקא להו ויש לחלק צין הכא שצבר דצדיו ומתנה צפירוש ואומר שאני עתיד להפריש ולהיא דאמין שחלקו דאין מצבר דצדיו כלום וצמוריה (ב"ק דף ט"א): דפרין דר' יוחנן אדר' יוחנן דבהיא דכל המחלקט אית ליה צריה ובהיא דאמין שחלקו ששמעין דלית ליה צריה וחזר צו הש"ס מצדיו מתוך קושיא זו הוה מצי לחלק דכפרי' אלא דניחא ליה ללמימר לעולם כל הגלגל דקמתי במתמיחין ומתא ליה ללמימר לעולם לא תיפוך מצדיו לעיל^ב ועוד דלא מצי לחלק דהא ר' יוחנן לית ליה צריה אפילו היכא דממבר צריש כל הגט^א: **רבי יוסי ור"ש אוסרין**. משמע דר' יוסי לית ליה צריה וכן במספר גבי מעשר שני שיש לי צדמי מחולל על סלע שחעלה צדי מן הכיס וקשה דשמעין לר' יוסי דאית ליה צריה צמי שחאזו (גיטין דף ע"ב): דמתן ר' יוסי אומר מגורשת ואינה מגורשת ולכי מיית הוי גיטא אלמא יש צריה דהכי דייקין צריש כל הגט (סע דף ס"ה): לר"י ופ"ה חס אע"ג דמתני' הוא כרין צריה כיון דאין צדו ובשעת המתני' ספק הוא והמתני' מתקיים מאליו^א ואי לאו משום צריה לא הוי גט והכי נמי בשמעתא חשיב צריה אם זה חסס למזרח כו' ואע"ג דמתנה וכן צריש כל הגט^ב הריני צועלך ע"מ שיראה אבא כו' והא דלמתי בשמעתין הרי זה תרומה על זה אם ירדו גשמים כו' ה"ל לא הוי תרומה דפשיטא ליה דהויא תרומה היינו למאן דאית ליה צריה קאמר ולמאן דמחלק צין חולה דעמת עצמו לדעת אחרים נחא אבל למאן דלא מחלק קשה וי"ל דהתם צגיטין עומד הדבר להצבר צדאי שהרי יחיה או ימות אבל הכא יכול להיות שגז' יצא לידי הפרשה או לא יעלה סלע מן הכיס מימה למאי דסלקא דעתך דלר' יהודה לית ליה צריה א"כ סבר האמין שחלקו לקוחות הן ומחזירין זה לזה ציוצל כו' יוחנן וא"כ לא משכחת דמייתי בצורים אלא חד צר חד עד יהוה צן נון דאין להן אלא קנין פירות ור' יהודה אית ליה צמחול (ב"ק דף ס'): דלאו כקנין הגוף דמי גבי דין יום או יומים ולר' יוסי נמי לא משכחת לה דס"ל דאין צריה וגבי דין יום או יומים מספקא ליה אם קנין פירות כקנין הגוף דמי אם לאו וכה"ג דייק הש"ס בסוף השולח (גיטין דף מ"ח). ותימר ר"י דמתין יום או יומים אין ללמוד צעלמא דהתם כתב קרא כספו ותחמיו ולהכי לא מייתי בששולח כי מייתי היא דשדה אחוזה: **אוסרין**. הקשה השר מקוצי דהכא משמע אי טעמא דר"י משום צקיעת הנוד לימא דלדאי מקמי מתני' ואילו צפ"ק דחולין (דף ד'): בשמעתין דנסצין חצרייא למימר דר"י היא מייתי דאין צתר דמוקי טעמא דר"י משום צקיעת הנוד ושם פירשתי^א מה שג"ל: **והתניא** ט' ר' יוסי אומר. הוה מצי לשנויי דהתם צמולה דעת אחרים: **לאין** שירצה בהן. פי' צקונטרס אלמא אית ליה צריה דאי לית ליה צריה איכא למימר שחלקא וקצין הקרב צשני צעליס פסול ואין נראה להשר

דלא מוכח צריש וצמיס (דף כ"ג): דסתמא לשמה קאי א"כ בלא צריה אפשר להקריב לו צסתם ונראה דמוכח דאי אין צריה איכא למימר כל קן רחל להקריב למעלה וכל קן להקריב למטה והקריב עולה למטה וחטאת למעלה: **כשהתנו**. פי' הקונטרס שהתנו הנשים שכל שיקריב לשמה יהא שלה וקשה לפירושו דהיינו צריה גמורה שחולה דעת הכהן שאותו שיעשה יצבר שלה שהיא דכיון שנתעברת הקריבין אי אפשר ללל בלא צריה ונראה לר"י לפרש כשהתנו הנשים שחולה דעת הכהן שחולה דעת הכהן שיעשה יצבר שלה שהיא דכיון שנתעברת הקריבין ונתנס מוכר ופירש בשעת לקיחה קן זה לזו וקן זה לזו ומנאל שגלה נתעברת הקריבין אלא המימה ופרין אי הכי נמי למימרל דכיון שלא נתעברת הקריבין פשיטא דשריא ומשני מהו דמימא דנגזור התנו אכנו לא התנו^א דכיון שנתמין הדמים צעירוב יקמו גם כן הקריבין צעירוב ואי אי אפשר בלא צריה קמשמע לן דלא גזרינן וכדרב חסדא גרסינן פירוש וקמ"ל נמי כדרב חסדא לא הוה ליה למתני ולא נקט צאשה אחת משמע דאחא לאשמעינן דלא גזרינן התנו אטו לא התנו ואי לא אחא לאשמעינן נמי כדרב חסדא לא הוה ליה למתני לאיזה שירצה יקריב עולה ולאיה שירצה יקריב חטאת דלא הוה צריך להוכיז עולה וחטאת אלא יקריב של לאה ללאה ושל רחל לרחל: אלא

רבינו הננאל

אחריתי דלית ליה לר' יהודה ברירה (הא) [מתא דתנן הלוקח יין מבין הכתומים אומר ב' לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה עשרה מעשר ראשון תשעה מעשר שני. ומחיל ושותה דברי ר' מאיר. ור' יהודה ר' יוסי ור' שמעון אוסרין ואקשינן וסבר ר' יוסי אין ברירה הוא תנן ר' יוסי אומר ב' נשים [בשחנתון] צגיטין כבך. ועל כן א"ר יוסי אבך. שירצה מקריב חטאת. ודבר חסדא דאמר אין

הגהות וצינונים

[א] במגילה טו ע"א איתא איתא וזאת בביתיה פירש"י וזאת זוג, ובכתיבת ע"א ע"א איתא זוגי זוגי, קניו גם בערין לא גבצא מלת וזאת [גליון] ובדפוס"ר הנוסח גם כן זוגי זוגי, קניו [והדבור] בירש"י ליתא בבתי"י ובלבד הדפוס"ר והוספיהו בכמה דפוסים מדעתם, (ד"ס): [ב] גירסת המגנה שם דמי קנייתן (גליון) וביה כן בבתי"י, וכן הגיהו ביד דוד ורש"י [ועוד, ג] [ליקוטי] (ד"ק): [א] בדפוס"ר זאת קן [ב] החזיר, ודגש"ל באה"ר: [ג] דגש"ל בלש"ש (הגהות: רבש תמר): [ד] כדקמתי בתוספתא [דמאי פ"ה ושותה פ"י ואמר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן בתחית הנוד וכן המעשר אחריהן כו' ורב האי פירש מוחל ושותה כמו סבאן מחול במים, ודע עוד דביבוא ה"ו ע"א כתבו חס"י בשם הרב משולם מה שכתבו כן ובגיטין כה ע"ב בשם רבינו חס' [גליון]: [א] בחוס' הרא"ש הנוסח מערב ומזוג במים כמו וכו', וכו"ה הלשון בחוס' בגיטין כה ע"ב (ע"ש): [ח] צ"ל האמין שחלקו [באה"מ] וכו"ה [ראשונים] (ד"ק):

(א) לעיל לג: [ע"ש לקמן
לג: ע"ש, (ב) הוספה
פ"ד, (ג) ותי"ע ע"ש
פ"ד, (ד) ותי"ע ע"ש
סוכה ד"ה רבי יהודה,
(ה) ביצה ד"ה ע"ב.

ליקוטי רש"י

[שידור לרף לו:]

בפתיחת בע"ש. אם
כשקצף אמה זה על לוקח
עולה ואם זה למטא
שזו אין הסגן יכול לשנות
בשמיים ואם שיה פסול
ואם כשקצף לא פירש אף
על פי שקצף להם שם
לחומר מיקן] אין שם של
עליהם ויכול הסגן לשנות
[וי"א מא:] קמיי"א.
הלאשנה ותי"ע בכות [ג].
תנאי שקצף מפי"א.
אזכרה כולם שאין אמה
מואל תחילת שמתקן כן
ושבת [ג]. הדב"ש
ראשית
גיבורי. והלך עירי
סיום והוא דמין [דמאי]
פ"ד מ"ד שני לוגין שאין
עמל להפריש הרי זה
תכונה מתקומן פליג אהא
ללא עני ראשית שיהא
שירי ויכרין [מכות טו].
[ע"ש שידור לרף לו:]

בכל מערבין

בתנ"י מערב אדם שני עירובין. אם
לכאן ויום שני לילך לכאן יכול לערב למורה
ואומר עירובי. של מורה יקנה לי היום
יקנה לי צדן השמשות למחר לזורך
שבת ויו"ט לאו כחד יומא אריכא
ניניהו אלא שמי קדושות ולכל חד יומא
אית ליה חדא שציתה ובכל חדא
מיקניה ליה שציתה לאיזה נד שירעה
וציה"ש קמנא לדידיה הוא דקי ולא
ליום צ' : עירובי בראשון ובשני בבני
עירי ב'. כלומר ואם לא היה רוצה
לילך אלא בחד מן האדדין ציוס
ראשון ובשני אין נריך לזוז מתחמום לא
לכאן ולא לכאן ואינו רוצה להפסיד ^(א) לא
אלפים של תחמום מכאן ולא אלפים
של תחמום מכאן עירוב עירוב אחד
לד שיהא רוצה לילך צו ציוס ראשון
ולאמר עירובי זה יקנה לי לזורך מחר
ובשני הריני כבני עירי שלא לערוב או
אם היה נריך לילך בשני ולא בראשון
יאמר עירובי זה יקנה לי ציה"ש של
מחר ובראשון אהיה כבני עירי: או
מערב לרוח אחת. לזורך שני ימים:
או אינו מערב ב' עיקר. אפילו לנד
אחד להיות בחד מן הימים כבני
עירו: או מערב לב' ימים. וצממלא
פרק היינו לרוח אחת ^(ב) מו"י"ב. השליש:
בראשון. ערב יו"ט שלפני השבת:
ומחשיך עליו. עד שיקנה העירוב:
ונפילו ובא לו. שמה יאכל וסוד אין
לו עירוב בשני כדקמני נאכל עירוב
בראשון וכו' וחומר ומוולכו בשני כו':
משתכר בהליכותו. כלומר קנה לו
הליכה ליום מחר: ומשתכר בעירובו.
שאלכו וצו"ט אחר שבת ללא אפשר
בהכי מולכו בראשון וחומר והלך שם
בשני לראות אם קיים עירובי ומחשיך
עליו ואם רצה יאכלנו אחרי כן:
מודים אהם ^(ג) שיהן ב' קדושות.
דקאמרימו אין עירוב לשני דאי קדושה
אחת ה"ל כחד יומא אריכא ויקנה בין
השמשות של ראשון לשניהן וכיון דשמי
קדושות הן יכול לערב נמי לב' רוחות:
גמ' לרוח אחת. דקמני מתני: מאי
ניחוחא: ולשני הימים. דקמני: מאי

ניחוחא: פשיטא לי לדרוח אחת קאמר וא"כ תרתי למה לי היינו קמייחא:
אי אתה מודה ביום אחד. דמערב לרוח אחת או אינו מערב כל עיקר
לב' ימים נמי או מערב כמו ליום אחד או אינו מערב כל עיקר: אב"ל.
אמת כמו אכל שרה ומתרגם קושטא (בראשית ח): שאם עירב ברגליו.
שלא היה לו פת לשגר ע"י שליח ולערב והלך הוא בעצמו ושז לסקוף
אלפים אמה עד שקדם עליו היום וקנה שציתה וחומר וכן צציתו: מערב
ברגליו בשני. נריך לערב ברגליו אף בשני ואינו יכול לנצח בשני חוץ
לתחום ע"י קנייה הראשונה או אם נאכל עירובי המערב צפת ונאכל
עירובי ציוס ראשון לאחר שקנה העירובי אי אהם מודים לי שאינו יואל
עליו בשני ע"י אותה קנייה: הא צ"ל. ר' אליעזר קמהדר לה וקאמר
ודאי אף לדצריכס צ' קדושות הן ולא גרסינן לאי אפניו מופני דאינו
דרש לא פסוק ולא ג"ש דכצולי הש"ס הן מתרגם של לאי: ורבנן
מספקא להו. שבת ויו"ט אי קדושה אחת ניניהו אי שמי קדושות:
ועבדי הכא לחומר. דאין יכול לערב לשני רוחות ללמא חדא קדושה
היא: והכא לחומר. דאי נאכל בראשון דאין עירוב לשני קדושה
קדושות הן: אי אתה מודה מערבין בתחילה מו"י"ב צ"ש. אם
לא עירב בין השמשות של ערב יו"ט והנריך לנצח שבת אי אהם מודה
שאינו יכול לערב מו"ט לנצח אלהא קדושה אחת היא והרי הוא כיום
אחד שאינו יכול לערב כהני היום אם לא עירב בין השמשות: משום
הבנה. שמכין מו"ט לנצח ולא משום טעמא דחד יומא הוא: אין יוצא עליו בשני.

לח.

פרק שלישי עירובין

אי אתה מודה שמה יבקע הגוד. תימנה להנהו דמפרשי טעמייהו
משום דאין צריכה או משום ראשית כו' כיון דקמני סופא אי
אתה מודה שמה יבקע הגוד מנא להו דלא הוה טעמא משה"ל ו"ל דידע
הש"ס שאין זה עיקר טעם ואע"פ שהן עומקם לא היו מושבים זה הטעם
עיקר מ"מ היו שואלין אותו לדעת מה

ישיב וכענין זה יש צוצמים (דף טו:)
גבי איצרים תמימים שנתערבו
באיצרים עליו מומין דרבי אליעזר
אומר יקרב ורואה אני את צמר של
צעל מוס כאלו הן עשים ואין זה
עיקר טעמו דנצרב ורובע מודה
רבי אליעזר וטעם צעל מוס משום
דכתיב מוס צם לא ירצו הא על ידי
תערובת ירצו ור' אליעזר דקאמר
רואה אני כאלו הן עשים היה שואל
לחכמים למה לא יכשרו מאותו טעם
לאו"פ טעם וכהנה דעות צ"ס ^(א):
אמרו לו אב"ל. לא לגמרי מודו לו
לר' אליעזר דלר' אליעזר
הו כבני עירו ולרצנן כיון דמספקא
להו הו כחמרי גמל:

ורבי אליעזר התם משום הבנה.
וא"ל ולמה לי טעמא משום
הכנה תיפוק לי דאסור למיקני שציתה
שצבת פי"ו צ"ט כיון דצו"ט אסור
לנצח חוץ לתחום כדאמר פרק צ'
דצ"ה (דף טו:). דאין מניחין עירובי
תחומין מו"ט למצורו ואע"ג דהתם
לא שייך ציה הכנה דהא נולדה ציה
מותרת צו"ט ואור"י דלצטרך לטעמא
דהכנה משום דמאן ^(ב) דשרי התם
למיקני שציתה בשבתא ח"י משום
דצצנן הקסו לר' אליעזר גס מעירובי
חלירות ולכן נריך למרן משום הכנה
תדע דהכנה נמי שייך בעירובי חלירות
דהא רב פוסק בשמעמין כר' אליעזר
דשמי קדושות הן ורב גופיה פסיק
צריש פרק צ' דצ"ה (דף טו:). דהלכה
כת"ק דאמר יו"ט שחל להיות בע"ש
אין מערבין לא עירובי תחומין ולא
עירובי חלירות וכיון דשמי קדושות
הן אמאי אין מערבין ע"כ משום
הכנה ומיהו התם דקאמר רבי מערבין
עירובי חלירות אכל לא עירובי
תחומין מ"ט דמדשרי עירובי חלירות

משמע דלית ליה הכנה וא"כ למה אין מערבין עירובי תחומין ולמאן
דאסור למיקני שציתה בשבתא ניחא אכל למאן דשרי קשה ושמא י"ל
דצצני פליגי רבי ורבנן דרבי סבר לא שייך אסור הכנה בעירובי חלירות
כיון דציוס טוב שרי להוילא מחזר לחזר: משום הבנה. אסור
הכנה דאורייתא היא כדילפינן לקמן בשמעמין ומה שאופין מו"ט לנצח
משום עירובי תצצילין מפרש רבה צפרק אלו עוצרין (פסחים דף טו:)
משום הואיל ומקלעי ליה אורחין וא"ל והיכי צעו צאלו עוצרין (סג) למימר
דר' אליעזר לית ליה הואיל א"כ לדידיה איך אופין מו"ט לנצח הא
אית ליה אסור הכנה הכא בשמעמין ו"ל דההיא דאלו עוצרין סבר
דאסור למיקני שציתה בשבתא וואו לא נריכין לטעמא דהכנה כדפי
ועירובי חלירות נמי סבר דההיא דאלו עוצרין דרבי אליעזר
מו"ט לנצח כיון דלית ליה הכנה וא"ל הא אכתי מוכח צ"פ דצ"ה
(דף טו:). דלית ליה לר' אליעזר הכנה גבי ציה שנוולדה שצבת דקאמר
רבי אליעזר דעין היא מוחלוקת צ"ש אומרים תיאלכ צו"ט וצ"ה
אומרים לא תיאלכ יו"ט דרבי אליעזר סבר צ"ש דשומי"ל הוא ועוד
דמילא צ"פ דצ"ה (סג) דר' אליעזר אומר תיאלכ היא ומה וריצב"א
אומר דלא שייך הכנה בצפיה וצ"ש דאין זה אלא תיקון בעלמא
שמחוק המאכל ולא שייך הכנה אלא לענין ציה ועירובי שיהא דבר חדש:
אמר
והרי הוא כבני עירו דודאי שמי קדושות הן ואין עליו חשש ספק:
הרי

פ"א א מ"י פ"ח מהל'
עירובין הלכה ה סג
עש"א טע"ע ח"י מ"ו
ע"ק פ: א

רבינו הנגאל

מתני' ר' אליעזר אומר
ר"י"ט הסמוך לשבת בין
מלפניה בין מלאחריה
מערב שני עירובין
ואומר כו'. תניא אמרו
לו לר' אליעזר אין אתה
מודה שאין מערבין ליום
אחד חציו לצפון וחציו
לדרום אמר להם אבל
אמרו כשם שאין מערבין
ליום אחד חציו לצפון
וחציו לדרום כך אין
מערבין לב' ימים (אם)
[וי"ט] אחד לצפון (ואם)
[וי"ט] אחד לדרום. אמר
ליום (אם) [וי"ט] אחד חדא
קדושה שאין (ואפשר) [וי"]
אפשר לחלקו האב ב'י
ימים ב' קדושות הן אמרו
לו אי אתה מודה שאין
מערבין למחלה מו"ט
לשבת אמר להן אבל. והא
לאי קדושה אחת הן א"ל
התם משום הכנה שאין
יו"ט מכין לשבת. אמר
להם ר' אליעזר אי אתם
מודים שאם עירב ברגליו
בראשון מערב ברגליו
בשני נאכל כו' ומפורש
בפ' מי שהוציאוהו בכרים
דחנן מי שבא בדרך והיה
מזוי אילן או גדר כו'
ואמרין בגמרא זהו
שאמרו העני מערב
ברגליו ולא יצא העשיר
חוץ לעיר ויאמר שביחתי
במקומי לפי שלא תחידו
לערב ברגליו [אלא] למי
שבא בדרך וחשכה לו
לדבריו ר"מ ר' יהודי אמר:
אחי עזר ואחור עשיר כו':
ת"ר עירב ברגליו
בראשון מערב ברגליו
בשני נאכל עירובי
בראשון [אין] ויצא עליו
בשני דברי רבי ר'

הגהות וצינונים

[א] גיר' ירושלמי ור"ף
ב"ה "הראשון"
וה"ש "השני" וכן בכולם
(גליון) כ"ה הנוסחא
בפ"ד:
ובמשניות אבל ברי"ף
הנוסחא תתרי בב' קמאי
"הראשון" "השני"
ובתרי בב' בתראי
"בראשון" "בשני" והיא
הנוסחא הטובה (דק"ס):
[ג] צ"ל [הם] (גליון):
[ד] צ"ל ערב יום
הראשון וכו"ה ברע"ב
(ר"ש"ש) [ד] בכח"ו נוסף
היינו לרוח אחת היינו
צ"שני ימים: [ט] צ"ל
משום מאן דשרי
(בארות המים): [י] [פ']
מתלמודי ב"ש. ע"י תוס'
שבת קל ע"ב ד"ה דר"א:
שמותי הראו (גליון):